

ХРИСТО СМИРНЕНСКИ ТРУДЪТ

chitanka.info

— Аз съм цар на живота!... И преди да се всели духовният живот в човека, аз живеех. И нямаше — и няма предели моето велико царство, което наричат битие.

Аз съм непобедимият цар и днес, и в миналото; властителят съм аз.

И винаги моят стремеж беше — да побеждавам под моя скиптър все нови царства.

Но днес седя аз, прикован на скалата — гледам живота в моите предобития.

И вслушвам се, и чувам глухия ропот на гнева и разплатата, които се надигат... И виждам ледените талази на житейския океан.

Разрастват се те в буря — в стихийни вълни, — заличават с огнен мъстителен пламък „железата“, що ме обхващат! И борба на живот и смърт захваща в морето житейско за моя престол.

Седя аз на този престол и милиони роби се гърчат край мене, но не могат да ме освободят, за да им дам щастие — да им даря живот...

Аз царувам по всички кътища на земята. И в океана на времената, в своите походи аз разтърсвах най-мощните владетели и техните царства!...

Захвърлих аз и „бога“ в своите крака!... И всички кумири, нему що служеха, запращах в лоното на забвението, защото няма власт, по-силна от моята! Няма по-необходима мощ от моята, с която отхраням света.

Само аз извърших всичко досега сторено!... Разрязах с огнения меч на мисълта безкрайните океани и съединих моите царства с хиляди кораби...

Аз пробих хълмове и балкани със своите стрели и свързах равнини и долини с огнени колесници — с милиони тренове!...

Аз освободих бога на светлината от ноктите на небесните молнии! Осветлих земята с хиляди потоци светлина и я кръстосах с милиарди жици, за да съобщавам волята си по цялата земя само в един миг...

Аз отнех ангелските криле от божиите плещи и ги прикачих на обгорелите си мишци, за да летя над планини и морета по цялата земя...

Аз прокопах земята до огнената ѝ среда — до сърцето чак — и рових неговия пламък на черни парчета и го разпратих по всички

кътища на земята, за да стопля страдащите в студ.

С огнени колесници аз поря плещите на майката земя и създавам храната, необходима за моите синове...

Аз подчиних всичко, което е мислимо да отстоява срещу ми! И майката природа, немощна и бледна, пъшка под моите смъртни удари... И моят син единствен, наречен живот, пред мене се прекланя.

... Но ето, след всичките мои борби и походи далечни яви се пред мене най-малката ми рожба и в ужас извика: „Властителю, Вседържателю, в опасност е твоето царство и твоят престол“.

И сепнат, видях аз, че съм прикован над скалата в безбрежния житейски океан, а край мене ехидно се кикоти и надсмива „Сатанаил“ — капиталът.

И видях как в скръб се потопи целият живот!... Слънчевите лъчи бяха престанали да стоплят този живот и той посърна...

Но аз, който съм водил толкова хилядолетни борби, трябва ли да бъда победен? Нима трябва да позволя на изчадия да ме умъртвят?... Не! Стократно „не“ обхвана мисълта ми и на моя зов се притече най-младата ми щерка, която зъзнеше в отчаяние по целия свят.

И тя, моята най-скъпа рожба, бе пламеннобледна кат пролетна роза, напоена с любов и младост.

И когато тя — моята най-чиста и млада дъщеря — премина през задръстения път на житието, носеща пламтящия факел на свободата, аз виждах как всичко старо ѝ се прекланяше и подчиняваше.

С десницата си тя разтърси света... И залюляха се хиляди палати и капиталът в тях... И пред смелия замах на дъщерята пролетарка се сгромолясаха долу в разрухата на мрака и смъртта.

А всред трясъка и грохота и гърма останах аз единствен неподвижен!... Всред този страх и гняв, и буря само аз единствен можах да дам сили на мойта девойка — пролетарската класа, — сили и средства за нейния живот и този на нейното светло, сияйно бъдеще... Да! Само аз!... Аз... Аз непобедимият... Аз — царят на живота!... Аз — трудът!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.